

Quina crescuda poden pendre les mutualitats? Fins a absorbir el 80 per cent dels malalts, com a Lió. A Catalunya ja no estem lluny de quantitats fantàstiques. Una sola mutualitat arriba entre socis i adherits, a uns 400.000.

L'antiga lliuita entre la fàbrica i el teler domèstic pren peu d'una manera similar en la nostra classe. Estem abocats a passar d'individus exercint una professió lliberal a ésser assalariats, perdent en nostra representació, en nostra llibertat, en nostra manera de viure. (Dr. Weiss, degà d'Estrasburg). La blanca i nítida brusa del metge va paulatinament prenent color i faisó de lliurea.

D'aquest estat de coses, per ara, els metges no ens en condolem. Se'ns ha dit tantes vegades que érem sacerdots de la Medicina, que ens ho hem arribat a creure i dintre del sacerdoci hi entra sempre la possibilitat del martiri. Esser màrtirs en bé dels malalts no ens espanta, però, davant la forta gropada que s'aveïna, tot el que sigui correcte està bé, fora de l'indiferència.

Per fer un bon tractament, s'ha de fer en primer terme un bon diagnòstic. És precís tenir un coneixement exacte, no un vague concepte com en tenim ara, del nombre de mutuels i de tota mena de societats que es dediquen al segur d'enfermetat, dels seus reglaments, dels metges que ocupen, de les retribucions que els donen, dels malalts que auxiliem. Una vegada conegut el problema amb tota sa integritat i possibles derivacions, el nostre primer esforç ha d'ésser la defensa del malalt, pel qual estem disposats a sacrificar-nos, mes no per l'especulador desvergonyit, que creu que el camp de la patologia és propici a ésser conreat pel seu profit. De l'estranger ens venen ja doloroses queixes; les mutualitats d'algunes nacions fan passar gana als malalts allitats i amb l'excusa de tractaments de règim els allunyen de les clíniques, per portar-los a sanatoris on són sotmesos a un tractament únic, al de la fam sistematitzada (Dr. Weiss).

Complet el nostre primer deure, és de raó que mirem per nosaltres. Fem bé d'acceptar salaris de companyies i mutualitats? És just que visitem malats i més malats per un **pase** de ferro-carril o tramvia? Complim el nostre deure visitant gratuïtament malalts que no són indigents, únicament pel fet que s'acullen a un dispensari?

El pobre, el menesterós té dret al metge i a ésser atès completament i gratuïtament; però...

A Barcelona puja el Cens de Pobres a 130.000 aproximadament, proporcionant l'Ajuntament metge, medicines i aliments de franc als inscrits: a cada carrer hi ha un consultori gratuït. Passa això en cap altra part del món? Barcelona és una Cort de Miracles?

Mentre resolem problemes tan greus, que per desgràcia encara ni plantejats estan, pensem en els metges que hi ha avui sobrers, meditem en els que hi haurà demà i amb quina independència exerciran llur professió i amb quin profit els que restin.

Oposar-nos a la corrent fora temerari; però tenim l'obligació sagrada d'endegar-la.

*Videant, medic!*

F. PROUBASTA